

Գուրգեն Մահարի

Բալլադ Չալոյի և առաջին սիրո մասին

1

Չալոն իմ շո'ւնն էր, չալ-չալ աչքո'ւն էր,
Չալոն չքնաղ էր, պայծա'ն Չալո.
Ընկնում էր ոտիս, աչքը փակում էր,
Ծածկվում էր տատիս հին շալով:

Ես հանում էի մեր հին գգրոցից
Գույնգգույն լաթեր ու սրմա,
Չարդարում էի պոչից մինչև վիզ
Ու տանում դաշտերը նրան:

Չալոն քայլում էր պշրուհու նման,
Սլվլուն պոչը բռնած ցից,
Քսվում էր ոտիս, մոռում էր մոայլ,
Մոռում էր հպարտ, հաճույքից:

Տուն էի բերում մութ փողոցներով,
Շների աչքերից անտես.
Դանդաղ իջնում էր կապույտ երեկոն
Ու ծածկում սար ու դաշտեր:

2

Չալոն իմ շո'ւնն էր, չալ-չալ աչքո'ւն էր,
Չալոն չքնաղ էր, պայծա'ն Չալո,

Ընկնում էր ոտիս, աչքը փակում էր,—
Բայց բանը վերջացավ չարով:

Գաղթի մութ ճամբին կորավ իմ շունը,
Ո՞վ գիտե՛՜ր ո՞ր ձին կոխտեց...
Շուրջը մեռնում էր վերջին աշունը,
Չմնաց ինձ ո՛չ մի ընկեր...

3
Մի աղջիկ եղավ իմ երկրորդ սերը,
Խաժ աչքով աշխուժ մի աղջիկ,
Ոսկեգույն էին նրա մազերը
Ու բուրում էին դարչին:

Մի օր միասին գնացինք այգի, .
Հուլիսյան գիշերն էր նագում.
Նա չալ-չալ շորեր ուներ իր հագին,
Իսկ այգում՝ խաղողն էր հասնում:

Նստեցինք մենք թավ որթատունկի տակ,
Նա դրեց գլուխը ծնկիս,
Ես շոյում էի նրա վիզը տաք
Ու նայում մշուշված դեմքին:

Օ, սե՛ր իմ, սե՛ր իմ...– ինձ հատել էին
Բիբերը նրա սլարուն.–
Չալո՛ն է նայում նրա աչքերից,
Չալոն է տխուր նայում:

Անհուշ նագում են որթատունկերը,
Իսկ հետո անձրևն է խշշում.
Քեզ չեն մոռացել, կորած ընկերքս,
Քեզ չեն մոռացել, իմ շո՛ւն...
.....

Օրերի հեռվում նրա հաջոցը
Հնչում է կարծես լալով...

Չալոն իմ շունն էր, չալ-չալ աչքո՛ւն էր,
Չալոն չքնաղ էր, պայծա՛ր Չալո...